Entitats Catalanes d'Acció Social

Comunicat d'ECAS davant la vaga general de l'11 de novembre de 2026

Sense habitatge i sense drets socials, no hi ha vida digna

- Fem una crida a les nostres 137 entitats membres, al conjunt del tercer sector social i a la ciutadania a mobilitzar-se l'11 de novembre per defensar el dret a l'habitatge i unes condicions de vida dignes per a tothom

Barcelona | 3 de novembre de 2026

Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS), federació que agrupa 137 organitzacions del tercer sector social a Catalunya, que atenen un milió de persones l'any i amb vora 24.000 persones treballadores, **expressem el nostre suport a la convocatòria de la vaga general de l'11 de novembre de 2026 (11N).**

Les entitats d'ECAS acompanyem cada dia persones que veuen vulnerats els seus drets i que han de fer front a unes condicions de vida cada vegada més precàries. Mentre el PIB creix un 2,7% i l'atur baixa fins al 8,4%, **un 47,3% de la població declara tenir dificultats per arribar a final de mes,** tal com recull l'informe *Radiografia d'ECAS*[1]. Aquesta realitat ens porta a constatar que la crisi de l'habitatge és avui un dels principals factors de desigualtat i exclusió social: condiciona les oportunitats vitals, agreuja la pobresa i dificulta l'accés efectiu a drets bàsics com la salut, l'educació, el treball i la protecció social.

Davant d'aquesta realitat, **ens sumem a la mobilització col·lectiva per reclamar canvis estructurals que situïn les persones i els seus drets al centre de les polítiques públiques.** Perquè garantir una vida digna exigeix molt més que donar resposta a les situacions d'emergència: cal transformar les condicions que generen i reprodueixen les desigualtats.

1. L'habitatge és un dret, no un privilegi

L'accés a un habitatge digne i assequible és una condició indispensable per desenvolupar un projecte de vida autònom i exercir la resta de drets. Tanmateix, l'emergència residencial expulsa cada vegada més persones del mercat de l'habitatge i aboca moltes famílies a la precarietat, l'amuntegament, l'infrahabitatge o el sensellarisme.

Les entitats socials constatem diàriament les conseqüències d'un model que no garanteix l'accés a l'habitatge i que situa la lògica especulativa per damunt de les necessitats de la població. La insuficiència del parc d'habitatge social i assequible i la persistència dels desnonaments evidencien que les mesures adoptades fins ara són insuficients.

[1] Radiografia INSOCAT 2026: https://acciosocial.org/wp-content/uploads/2026/03/e_Radiografia_Insocat26_digital.pdf

Exigim polítiques valentes per frenar l'especulació immobiliària, limitar els usos turístics de l'habitatge i mobilitzar els habitatges buits per ampliar l'oferta residencial. Cal incrementar de manera sostinguda el parc públic d'habitatge social, aturar els desnonaments sense alternativa residencial i garantir l'accés a lloguers assequibles, vinculats a la capacitat econòmica de les persones. També reclamem l'aprovació i el desplegament efectiu d'una Llei de sensellarisme que garanteixi drets i recursos per a les persones que viuen aquesta situació.

2. Garantia de rendes per viure amb dignitat

La crisi de l'habitatge no es pot deslligar de la insuficiència dels ingressos. Quan els salaris i les prestacions no permeten cobrir les necessitats bàsiques, tenir feina o rebre una ajuda social deixa de ser una garantia per viure dignament.

A més, la fragmentació de les prestacions i les barreres administratives dificulten que les persones que hi tenen dret hi accedeixin. Un sistema de protecció social que no arriba a qui més el necessita acaba reproduint les desigualtats que hauria de combatre.

Exigim simplificar i agilitzar la gestió de les prestacions, implementar la finestreta única i garantir que cap persona quedi desatesa per obstacles burocràtics. Alhora, defensem un sistema de garantia d'ingressos més universal, individual i incondicional, i reclamem avançar cap a un model de Renda Bàsica Universal que reforci l'autonomia personal i garanteixi unes condicions materials de vida dignes.

3. Salaris dignes, treball de qualitat i finançament dels serveis públics

Treballar no sempre permet sortir de la pobresa. La precarietat laboral, els salaris insuficients i l'augment del cost de la vida dificulten que moltes persones puguin sostenir un projecte vital autònom. Al mateix temps, els serveis socials i les entitats del tercer sector que acompanyem les persones en situació de vulnerabilitat necessitem un finançament suficient i estable per garantir una atenció de qualitat.

No hi pot haver drets socials efectius sense unes condicions laborals dignes per a les persones que els fan possibles. La qualitat de l'atenció depèn també del reconeixement i la sostenibilitat dels equips professionals.

Exigim millores salarials i de les pensions que permetin recuperar el poder adquisitiu, la reducció de la jornada laboral i una millor compatibilitat entre les prestacions socials i els itineraris d'inserció laboral. També reclamem un finançament adequat dels serveis socials i l'actualització de les tarifes per evitar la pèrdua de poder adquisitiu. Així mateix, exigim donar continuïtat i avançar en el procés d'equiparació progressiva de les condicions salarials de totes les professionals de l'àmbit de l'atenció a les persones amb les del sector públic, independentment del sector o l'àmbit d'actuació, per garantir l'equitat, la qualitat i la sostenibilitat dels serveis.

4. Empadronament universal, antiracisme i igualtat de drets

La vulnerabilitat residencial no pot esdevenir una barrera per accedir a drets bàsics. La manca d'un domicili convencional o les situacions d'infrahabitatge i sensellarisme no poden justificar la negació de l'empadronament, que és una porta d'accés a serveis i drets essencials.

Aquesta exclusió afecta especialment les persones en situació de més vulnerabilitat i s'agreuja amb el racisme immobiliari i les barreres administratives que pateixen moltes persones migrades i racialitzades. La defensa dels drets socials exigeix combatre totes les formes de discriminació i garantir la igualtat de drets amb independència de l'origen o la situació administrativa.

Exigim garantir efectivament el dret a l'empadronament a tots els municipis, sense discriminacions ni restriccions indegudes, i actuar contra el racisme immobiliari. També reclamem una transformació profunda del marc d'estrangeria que permeti avançar cap a la regularització administrativa i garantir la igualtat de drets laborals, socials i de residència per a totes les persones.

5. Contra l'extrema dreta i els discursos d'odi

L'avenç de l'extrema dreta i la normalització dels discursos d'odi amenacen els drets humans, la convivència i la cohesió social. Assenyalar les persones en situació de vulnerabilitat com a responsables de problemes estructurals no resol les desigualtats: les aprofundeix i debilita les respostes col·lectives que necessitem.

Davant dels intents de dividir la societat i convertir els col·lectius més vulnerabilitzats en bocs expiatoris, defensem una societat que garanteixi drets, redistribueixi oportunitats i no deixi ningú enrere.

Des d'ECAS, reivindiquem que no hi ha cohesió social sense drets garantits, ni igualtat d'oportunitats mentre l'accés a un habitatge digne depengui de la capacitat econòmica de cadascú. **Davant la desigualtat, més drets, més protecció social i més responsabilitat pública.**

Per a més informació

Estefania Bedmar · Responsable de comunicació d'ECAS
comunicacio@acciosocial.org
690 372 019